

ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΕΡΓΑΛΕΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΘΗΣΗΣ
ΤΗΣ ΜΝΗΜΟΝΙΑΚΗΣ ΔΕΣΠΟΤΕΙΑΣ

Της Ζωής Κωνσταντοπούλου

Διαχρονικά, η επίκληση της τρομοκρατίας έχει υπάρξει το πλέον αποτελεσματικό πρόσχημα για την παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών. Παραβίαση στην οποία καλούνται να συναινέσουν οι ίδιοι οι πολίτες, υπό το κράτος του φόβου, αλλά και υπό την απειλή ότι θα χαρακτηρισθούν «συμπαθούντες» την τρομοκρατία. Η επίκληση της τρομοκρατίας είναι το κλειδί που ανοίγει την πόρτα της κρατικής αυθαιρεσίας, προς χάριν δήθεν της ασφάλειας ως υποτιθέμενου υπέρτερου αγαθού. Οι πλέον αυταρχικές κυβερνήσεις, με επίγνωση του ότι «όποιοι είναι διατεθειμένοι να εκχωρήσουν τη ζωτική ελευθερία τους για λίγη πρόσκαιρη ασφάλεια, δεν αξίζουν ούτε την ελευθερία ούτε την ασφάλεια» αγωνίζονται να πείσουν τους πολίτες τους ότι κινδυνεύουν, προκειμένου οι τελευταίοι να παραιτηθούν από τα θεμελιώδη δικαιώματα και εγγυήσεις του κράτους δικαίου: να δεχθούν να παρακολουθούνται οι τηλεφωνικές συνομιλίες τους, να εποπτεύονται οι διαδικτυακές επικοινωνίες τους, να καταγράφονται από κάμερες οι κινήσεις τους, να διακινούνται τα προσωπικά δεδομένα τους από υπηρεσία σε υπηρεσία, να ερευνώνται χωρίς ένταλμα τα σπίτια τους, να δικάζονται χωρίς να λαμβάνουν γνώση της δικογραφίας, να κρατούνται απεριόριστα χωρίς νόμιμη αιτία και χωρίς πρόσβαση σε συνήγορο από ειδικά δικαστήρια και στρατιωτικές επιτροπές, να κλείνονται σε στρατόπεδα βασανιστηρίων μέχρι να ομολογήσουν και να πυροβολούνται στο κεφάλι κατ' εφαρμογή του τεκμηρίου υποψίας.

Εικόνες από το απώτερο παρελθόν; Όχι. Στιγμές της νωπής ιστορίας, της μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001 εποχής, του Πατριωτικού Νόμου στις ΗΠΑ, του Γκουαντανάμο, της αναστολής του άρθρου 5 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στη Μεγάλη Βρετανία, των αποφάσεων-παραεμβάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας στις εσωτερικές νομοθεσίες και έννομες τάξεις, των απαγωγών και των αερομεταφορών σε μυστικές φυλακές, όπως αυτή που πρόσφατα αποκαλύφθηκε στην Πολωνία.

Η εργαλειοποίηση της τρομοκρατίας επί σκοπώ συρρίκνωσης του κράτους δικαίου, ακύρωσης των δικαστικών εγγυήσεων, αλλά και εξυπηρέτησης πολιτικών σκοπιμοτήτων είναι γνωστή μέθοδος και στη χώρα μας. Αρκεί μια επισκόπηση των ελληνικών «τρομονόμων», που ως θύματα είχαν θεμελιώδη δικαιώματα και ελευθερίες, με πρωτίστως βαλλόμενο το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, αλλά και την ελευθεροτυπία και την ελευθερία έκφρασης, για να εξαχθεί αβίαστα το συμπέρασμα ότι ουδέποτε υπήρξε πραγματική

πολιτική βούληση αντιμετώπισης της τρομοκρατίας, αλλά αντίθετα περίσσειε η πολιτική εκμετάλλευσή της για την υπηρετήση υπόγειων σκοπιμοτήτων και, βεβαίως, για το ξεκαθάρισμα πολιτικών λογαριασμών.

Επί μνημονιακής, ωστόσο, περιόδου, η τρομοκρατία φαίνεται ότι αξιοποιείται μετ' επιτάσεως και επινοείται ακόμη κι εκεί όπου, εξ όσων τουλάχιστον είναι γνωστά, δεν υπάρχει: πίσω από την ανεκδιήγητη δήλωση Δένδια, κατά το χρόνο έναρξης της Ελληνικής Προεδρίας, περί δήθεν «εισαγόμενης τρομοκρατίας», κρύβεται η υφέρπουσα στρατηγική δαιμονοποίησης των προσφύγων και αιτούντων άσυλο και ταύτισης των μεταναστευτικών ροών με εγκληματικές οργανώσεις, με σκοπό τη νομιμοποίηση της πλέον απάνθρωπης και απάδουσας προς κάθε κράτος δικαίου μεταχείρισης ανθρώπων. Μεταχείρισης που δεν περιορίζεται στα κρατητήρια-κολαστήρια, αλλά φθάνει στο βίαιο πνιγμό, στο πλαίσιο ρατσιστικών επιχειρήσεων και απαγορευμένων απωθήσεων, κατ' εφαρμογή του δόγματος που συνελήφθη (και ηχογραφήθηκε) να κηρύσσει ο Αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ: «να τους κάνουμε το βίο αβίωτο». Στο ίδιο πνεύμα, η «επιμνημόσυνη» δήλωση του Υπουργού Ναυτιλίας, που συνοψίζει την αναληγσία μπροστά στην τραγωδία: «η χώρα δεν είναι ξέφραγο αμπέλι». Ο τραγικός απολογισμός της εγκληματικής πολιτικής της μηδενικής ανοχής είναι δεκάδες χαμένες ανθρώπινες ζωές, στις οποίες προστέθηκαν πριν λίγες ημέρες εννιά παιδιά και τρεις μητέρες, που πνίγηκαν κατά τη διάρκεια «διάσωσής» τους στο Φαρμακονήσι.

Το πλέον ανησυχητικό, όμως, είναι ότι τρομοκρατικές μέθοδοι ή τρομοκρατικά χτυπήματα όχι απλώς αξιοποιούνται από την κυβέρνηση, αλλά φθάνουν μέχρι του να προαναγγέλλονται και να εξαγγέλλονται, σε σημείο προκλήσεως ή και προσκλήσεως, εκ μέρους κυβέρνησης, βουλευτών της πλειοψηφίας αλλά και καθεστωτικών ΜΜΕ και την ίδια ώρα επιχειρείται να αποδοθούν στον πολιτικό αντίπαλο.

Στον ορισμό των τρομοκρατικών πράξεων, στο άρθρο 187Α του Ποινικού Κώδικα αναφέρεται, ως ειδοποιό στοιχείο της τρομοκρατίας, η τέλεση συγκεκριμένων αξιοποιώνων πράξεων «με τρόπο ή σε έκταση ή υπό συνθήκες που είναι δυνατόν να βλάψουν σοβαρά μια χώρα ή έναν διεθνή οργανισμό και με σκοπό να εκφοβίσει σοβαρά έναν πληθυσμό ή να εξαναγκάσει παρανόμως δημοσία αρχή ή διεθνή οργανισμό να εκτελέσει οποιαδήποτε πράξη ή να απόσχει από αυτήν ή να βλάψει σοβαρά ή να καταστρέψει τις θεμελιώδεις συνταγμα-

τικές, πολιτικές, οικονομικές δομές μιας χώρας ή ενός διεθνούς οργανισμού».

Εκείνο, δηλαδή, που προσδίδει στις αναφερόμενες αξιόποινες πράξεις την ιδιαίτερη απαξία του τρομοκρατικού εγκλήματος είναι το στοιχείο της επιβουλής μιας χώρας, του πληθυσμού της, ενός διεθνούς οργανισμού, η εκβίαση δημοσίων αρχών, ο σφετερισμός του πολιτεύματος, η καταστροφή των πολιτικών και οικονομικών δομών ως αυτοτελώς προστατευόμενων εννόμων αγαθών.

Και εκεί εντοπίζεται η ακραία υποκρισία των μνημονιακών κυβερνήσεων. Που, ενώ συμπράττουν στη σοβαρή βλάβη και μάλιστα στην καταστροφή της χώρας, ενώ λειτουργούν με τον εκφοβισμό των πολιτών και τον εκβιασμό των πληθυσμών και των κοινοβουλίων, είτε υπό την απειλή της μη εκταμίευσης της εκάστοτε επόμενης δόσης, είτε με το βίαιο κλείσιμο των τραπεζών, όπως συνέβη στην Κύπρο, είτε με την τρομοκρατική περιγραφή συνθηκών χρεοκοπίας προς συμμόρφωση στις προωθούμενες κοινωνικοτικές και δικαιοκτόνες μνημονιακές ρυθμίσεις, που έχουν καταγεγραμμένα θύματα, ενώ ανέχονται και πολλές φορές καλωσορίζουν τους έξωθεν εκβιασμούς, ενώ υποσκάπτουν τη συνταγματική τάξη με σωρεία πράξεων νομοθετικού περιεχομένου και ευθείες παρεμβάσεις στη νομοθετική και στη δικαστική εξουσία, ενώ καταστρέφουν αποδεδειγμένα τις πολιτικές και οικονομικές δομές όχι μόνον της χώρας αλλά και της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως διεθνούς οργανισμού, μέσα από τις αντιευρωπαϊκές συμβάσεις των μνημονίων, ενώ παραδίδουν αμαχητί την εθνική κυριαρχία και ξεπουλούν τη δημόσια περιουσία και ιδιοκτησία, προσποιούνται ότι δήθεν κόπτονται για τα ίδια έννομα αγαθά, όταν αυτά βάλλονται από τρομοκρατικά χτυπήματα, τετελεσμένα ή προαναγγελλόμενα ως «ενδεχόμενα».

Όσοι καταδικάζουν λεκτικά την τρομοκρατία, διεκδικώντας να κατατρομοκρατούν οι ίδιοι, από θέση κυβερνητικής εξουσίας, την κοινωνία, δεν είναι αξιόπιστοι πολέμιοι αυτού του εγκλήματος. Και όσοι χρησιμοποιούν την τρομοκρατία ως φόβητρο προς εξουδετέρωση των αντιδράσεων της κοινωνίας και προς αμαύρωση των πολιτικών τους αντιπάλων, καταφέρνοντας την ίδια στιγμή επάλληλα πλήγματα στη δημοκρατία και στη συνταγματική νομιμότητα και διεκδικώντας να καταστρέψουν οι ίδιοι μόνοι τους τη χώρα, συγκροτούν αυτοτελή απειλή για τον πληθυσμό της και για τις δομές της. ■

Η Ζωή Κωνσταντοπούλου είναι δικηγόρος και βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ